

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maria Grzelka

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Z. S. i H. S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w O., J. B. - Komornikowi Rewiru V przy Sądzie Rejonowym w O., K. G. i P. G.

o zapłatę, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 listopada 2005 r., zażalenia powodów na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 13 kwietnia 2005 r., sygn. akt VI ACa (...),

odrzuca zażalenie powódki;

oddala zażalenie powoda.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2005 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powoda H. S. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 października 2004 r. i zasądził od tego powoda na rzecz pozwanych J. B., K. G. i P. G. kwoty po 500 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu za II instancję. Sąd Apelacyjny stwierdził, że pełnomocnictwo złożone przed Sądem I instancji udzielone zostało radcy prawnemu B. M. tylko przez powódkę Z. S. i uznał, że brak apelacji sporządzonej przez tę radcę także w imieniu powoda, polegający na niedołączeniu pełnomocnictwa udzielonego przez powoda, nie został należycie uzupełniony, gdyż pełnomocnictwo złożone w wyniku wezwania do uzupełnienia tego braku, opatrzone datą 9 lutego 2004 r. (późniejszą od złożenia w imieniu powoda wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku

Sądu I instancji - 30 października 2003 r. i apelacji - 15 grudnia 2003 r.), nadaje radcy prawnemu status pełnomocnika dopiero od tej daty, a czynności procesowe dokonane wcześniej przez radcę prawnego w imieniu powoda nie zostały przez niego potwierdzone.

W zażaleniu na wymienione postanowienie powodowie wnieśli o jego uchylenie i „przekazanie sprawy na drogę apelacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone postanowienie nie jest postanowieniem sądu drugiej instancji odrzucającym skargę kasacyjną lub skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ani nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie w stosunku do powódki. Powódce nie przysługuje zatem zażalenie do Sądu Najwyższego na to postanowienie (art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c.). Zażalenie powódki, na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ i art. 373 k.p.c., należało więc odrzucić.

Wbrew zarzutowi podniesionemu w zażaleniu powoda okoliczność, że Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 1 września 2004 r. uchylił postanowienie Sądu I instancji o odrzuceniu apelacji, nie wyłączała badania przez Sąd Apelacyjny przed przystąpieniem do rozpoznania apelacji, czy apelacja nie została wniesiona po upływie przepisanej terminu, czy z innych przyczyn jest niedopuszczalna i czy jej braki strona uzupełniła w wyznaczonym terminie i wobec uznania, że podlega ona odrzuceniu – jej odrzucenia.

Jest oczywiste, że dokument pełnomocnictwa złożony przed Sądem I instancji nie jest dowodem udzielenia przez powoda pełnomocnictwa procesowego radcy prawnemu B. M., gdyż dokument ten nie został przez niego podpisany. Dowodem takim jest natomiast dokument złożony w wykonaniu wezwania do uzupełnienia braku apelacji powoda. Nie świadczy to jednakże o zasadności zażalenia powoda.

Wprawdzie udzielenie pełnomocnictwa (ważność której to umowy nie zależy od dochowania formy pisemnej) mogło być dokonane wcześniej niż w dniu podpisania przez mocodawcę dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa i mogło obejmować umocowanie do podejmowania czynności przed tym dniem, ale wskazanie go w dokumencie stwierdzającym udzielenie pełnomocnictwa rodzi domniemanie, że to właśnie w tym dniu doszło do udzielenia pełnomocnictwa, co oznacza umocowanie pełnomocnika do podejmowania czynności procesowych dopiero od tego dnia (art. 92 k.p.c.). Z dokumentu pełnomocnictwa złożonego w wykonaniu wezwania do uzupełnienia braku apelacji powoda, jako opatrzonego datą 9 lutego 2004 r., wynika

właśnie domniemanie, że udzielenie przez powoda pełnomocnictwa radcy prawnemu nastąpiło we wskazanym dniu, a zatem nie obejmuje czynności procesowych dokonanych przez pełnomocnika w imieniu mocodawcy przed tym dniem, tj. złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu I instancji i apelacji od tego wyroku. Domniemanie to mogło zostać obalone przez wykazanie, że pełnomocnictwo zostało udzielone wcześniej. Jednakże w wykonaniu zarządzenia Przewodniczącego w Sądzie Apelacyjnym z dnia 3 marca 2005 r., które umożliwiło to, radca prawny B. M. nie tylko że nie złożyła żadnego dowodu na okoliczność wcześniejszego udzielenia jej pełnomocnictwa przez powoda, ale jej twierdzenia zawarte w piśmie procesowym jak i przedstawione na rozprawie wskazują, że nie miało to miejsca. O prawidłowym udzieleniu pełnomocnictwa (zawarcia umowy pełnomocnictwa) – jak trafnie uznał Sąd Apelacyjny – nie świadczy bowiem przekonanie pełnomocnika powoda, że skoro w procesie interesy obojga pozwanych są wspólne, to udzielenie pełnomocnictwa procesowego radcy prawnemu przez powódkę, która nie jest pełnomocnikiem procesowym powoda, oznacza udzielenie pełnomocnictwa procesowego temu samemu radcy prawnemu przez powoda.

W sytuacji, gdy do udzielenia przez powoda pełnomocnictwa procesowego doszło już po wniesieniu apelacji przez radcę prawnego, powód mógł potwierdzić czynności procesowe podjęte przez tego radcę wcześniej (art. 103 § 1 k.c.), wobec czego niezachodziłaby podstawa do odrzucenia apelacji, jako wniesionej przez osobę nie będącą pełnomocnikiem skarżącego. Pomimo możliwości takiego potwierdzenia, którą w szczególności stwarzało zarządzenie z dnia 3 marca 2005 r., powód nie złożył oświadczenia o potwierdzeniu.

Z wymienionych przyczyn zażalenie kwestionujące prawidłowość odrzucenia apelacji powoda jest niezasadne.

Na postanowienie sądu drugiej instancji o kosztach procesu zażalenie do Sądu Najwyższego nie przysługuje (art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c.). W wyniku wniesionego zażalenia zawarte w zaskarżonym postanowieniu rozstrzygnięcie o kosztach procesu podlegałoby uchyleniu tylko w razie uchylenia postanowienia, które mogło być przedmiotem zażalenia, tj. postanowienia o odrzuceniu apelacji.

Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił przeto zażalenie powoda.